

SUCHÉ LISTY

Zpravodaj Spolku za krásnější Lichoceves a Noutonice prosinec 2025

Dobrá nálada vzniká v důsledku dobrých zpráv

Vážení čtenáři, vážení spoluobčané,

společným úsilím obce, nového vedení školy, Spolku a aktivních občanů se kolem nás věřím podařilo navodit příjemnou adventní atmosféru. Od Mikulášské přes „tvoření“, dvoje „rozsvěcení“, adventní koncert až po štedrovečerní zpívání a „Rybovku“, které nás ještě do konce roku čekají. A jako vždy je za tím spousta „neviditelné“ práce, za kterou se sluší poděkovat. Daří se to několik let po sobě, a tak je namístě hovořit o tradici.

Poslední letošní jednání zastupitelstva mi dalo vzpomínat na tradice méj rodiny. Vzpomínky na Vánoce mého dětství, a snad mi to tradicionalisté prominou, jsou totiž neodmyslitelně spojeny s fenoménem „televizních“ Vánoc. I já se počítám ke generaci, jejíž dětské Vánoce do značné míry ovlivňovaly dva, u nás doma ještě černobílé, programy Československé televize. A v ní povinně každý rok „Pyšná“, „Se zlatou hvězdou na čele“ a „Šíleně smutná“, tedy trio princezen, z nichž jednu „našli nenašli“, druhá veršuje, třetí je Vondráčková a patří k bontonu si je plést.

Apel, který na zastupitelstvu přednesla kolegyně Alena Němcová, mi dal vzpomenout na jinou televizní klasiku, spojenou tentokrát se Silvestrem. Na nesmrtelnou komedii Marie Poledňákové S tebou mě baví svět. „Doufám, že bychom mohli zahájit ten poslední předvolební rok tím, že osobní útoky a vyřizování si osobních účtů si necháme až na předvolební boj. Takže já doufám, že poslední letošní Suché listy budou v pozitivním duchu, jak obec udělala spoustu práce,“ vyzvala nás kolegyně Němcová.

Ráda jsem redakční radě vyřídila, že je tu poptávka po pozitivním duchu, že je tu poptávka šířit dobrou náladu. „Dobrá nálada ovšem vzniká v důsledku dobrých zpráv. A protože dobrých zpráv je čím dál, tím méně, je třeba k horším zprávám dávat úsměvná hesla,“ říká ve vzpomínaném filmu Július Satinský v roli jednoho z tatínků. A nevědomky tak trefně vystihuje situaci v obci.

Samozřejmě, že je spousta věcí, z kterých můžeme mít radost. Pár příkladů jsem vzpomněla v úvodu, a kéž by se vše dařilo tak jako komunitní akce. Bohužel v těch věcech, které občany, s nimiž se setkávám, trápí nejvíce, je těch dobrých zpráv skutečně čím dál méně. A je otázka, jestli by to vánoční „radování se“ za takovéto situace nevyznělo poněkud neupřímně, či rovnou falešně.

Pokud tedy mají Suché listy vyslyšet onen apel a přispět k dobré předvánoční náladě, přijala redakční rada několik rozhodnutí. Především výjimečně vynechat, respektive přesunout na příště, zprávy ze zastupitelstva. Ponecháme-li stranou naléhavé volání po dobré náladě a pospolitosti, tak faktické zprávy ze zastupitelstva, například o rozpočtu na příští rok, by k optimismu jen těžko přispěly. A naše „úsměvná hesla“ by zase mohla působit nepatřičně jízlivým dojmem. Byť třeba nasazení, s jakým vedení obce již nyní hledá viníky svých vlastních chyb, je skutečně obdivuhodné. Ale o tom tedy, v zájmu zachování vánoční atmosféry, zase někdy jindy.

Do koše rovněž letěl připravený úvodník předsedy Spolku Davida Pecháčka, nazvaný Zabrat ve finiši dlouhé tratě k vítězství nestačí: vzor 2025. Koneckonců byla to opět Alena Němcová, kdo na zastupitelstvu nešetřil chválou směrem k vedení obce, kolik že se v tom třetím volebním roce udělalo práce. Škoda, že až v tom třetím, chtěl připomenout předseda, a škoda, že ta stejná Alena Němcová ještě na jaře 2024 na stránkách SL sama právem přirovnávala efektivitu práce vedení obce k přenášení vody z rybníka kávovou lžičkou.

Dnes to vidí jinak. „Je důležité, aby ty osobní animozity padly a snažili jsme se všichni té obci pomoci, ať už tady žijeme, nebo tady jenom máme nějaké aktivity,“ zdůraznila Alena Němcová na zastupitelstvu. Obávám se, že pokud se máme jen svorně chytout za ruce a radovat se z našich společných úspěchů, museli bychom nejprve utrpět těžkou ztrátu paměti. Anebo už nikdy nechtít od života ono pověstné „něco víc“, spokojit se s maličkostmi, představami a sny o Ježíškovi, který hodným nosí dárky. Inu, proč ne. Jsou přece Svátky. Radujme se.

Po Svátcích si ale musíme ty růžové brýle zase sundat. A po Silvestru zase vystřízlivět. A přiznat si, že dobrá nálada vzniká v důsledku dobrých zpráv, že dobrých zpráv je čím dál tím méně a že s „úsměvnými hesly“ už opravdu nevystačíme.

S přáním příjemných Svátků a úspěšného vkročení do nového roku 2026

Lucie Svobodová

Územní plán: komu vyhovět a koho „seknout“?

čtěte na straně 4

„Výtvarno“ se dá najít a uplatnit vlastně všude, říká Oto Bláha, spoluautor výtvarné koncepce projektů CIB GROUP

Čas Adventu, Vánoce a přelomu roku by měl být i časem zastavení se. A to i nad věcmi zdánlivě všedními a banálními, které denně bez povšimnutí míváme. Dnes vás seznámíme s někým, s kým se, pokud alespoň projíždíte Lichocevsí, svým způsobem stále „potkáváte“. A nejspíš o tom ani nevíte. S nenápadným a skromným umělcem, který své dílo zasvětil právě těm všedním věcem. Seznamte se s akademickým malířem Oto Bláhou, který, jak sám říká, dodává dosud realizovaným i zamýšleným projektům skupiny CIB GROUP v naší obci své „výtvarno“.

Nelze začít jinak než obvyklým klíší: jak jste se ke svému oboru dostal?

Já jsem v tom vlastně vyrostl. Máma keramička, táta restaurátor umělého mramoru, oba se i v těch normalizačních letech, kdy jsem vyrůstal, pohybovali v té umělecké komunitě. A já jsem tak od malička pořád byl v tom krásnu, na zámcích, na hradech, v kláštřech. Jenže pak jste starší, a sice to vidíte kolem sebe, ale ono vás to nezajímá, přijde vám to starý, chcete hlavně lítat po diskotékách... Takže je mi patnáct, vůbec nevím, co mám dělat, nic mě nebaví, trochu rebelie, trochu zoufalství a začal jsem na elektrotechnické průmyslovce. No a jak mě nic nebavilo, tak jsem si začal kreslit. V osmnácti přišel přestup na Hollarku (Střední umělecká škola Václava Hollara v Praze, pozn. red.) a pak jsem pokračoval na UMPRUM (Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze, pozn. red.) v ateliéru ilustrace a grafiky. Na veřejce jsem prožil revoluci, kdy pak vedení ateliéru převzal pan profesor Šalamoun, kterého budete znát spíš jako autora výtvarné podoby Maxipsa Fíka, ale pro nás především skvělý pedagog.

A jak se v čerstvě a vlastně dost drsně se rodícím kapitalismu uplatňuje výtvarníkovi?

No blbě. Ono jít na nějaký ten umělecký obor byla za minulého režimu jedna z mála cest, jak být takzvaně na volné noze, jak mít alespoň nějakou omezenou svobodu, nebo iluzi svobody. Nicméně nás ta škola pak vyvrhla do úplně jiné doby. Jistoty a pseudojistoty padly. Já jsem teda ještě krátce nastoupil do Albatrosu jako ilustrátor, nicméně ony se ty moje věci tam nějak nelíbily, no zkrátka jsem byl v tom rodícím se kapitalismu umělec na dlažbě.

A kam po té dlažbě vedly vaše další kroky?

No bylo to po dlažbě... Začnu jinak. Na začátku 90. let přišel do Prahy Serge Borenstein, jeden z prvních velkých pražských developerů. A oni s manželkou Marií Borenstein, která je sama fotografka, otevřeli v Praze první obchod Le Patio. Což je designové interiérové vybavení pro domácnosti a což v kontrastu s tím, co jsme tady znali, bylo trochu zjevení. No a opravdu je to takový ten lapidární příběh, že jsme šli kolem, ještě s bývalou spolužačkou a pozdější spolupracovnicí Miladou Fišero-

Oto Bláha (1964) Český akademický malíř, výtvarník a designér. Vystudoval Vysokou školu uměleckoprůmyslovou, navrhnul a podílel se na realizaci bezpočtu komerčních i soukromých interiérů. Prosadil se díky úspěšné a mezinárodně oceňované rekonstrukci zámku Mcery na luxusní hotel. Žije a tvoří v Praze, nebo tam, kde klienti zrovna potřebují.

vou, vtrhli jsme dovnitř a drze povídáme něco jako že jsme mladý pražský výtvarníci a že jim uděláme tu nejlepší vánoční výlohu v Praze, a ona...

... a ona vás vyhodila...

... no a ona byla trošku z jiného světa, Belgičanka, dáma na úrovni, a ona nás nejen nevyhodila, ale dala nám tu šanci. A tím vlastně začala několikaletá spolupráce, která mě přivedla k těm interiérům. Protože to bylo to, co oni dělali: nábytek, doplňky. Postupně jsme realizovali interiéry pro nově vznikající restaurace, obchody, na to se přirozeně nabalovaly i interiéry soukromých domů a bytů, a jak to chodí, tak jsme se dostali až k Inéz Cusumano, která se v té době pouštěla s manželem do projektu Chateau Mcery, což byl, pokud ne vůbec první, tak jeden z prvních luxusních resortů v Čechách.

A to byl ten pověstný přestup do vyšší ligy?

Já jsem, a to už sám, pro Chateau Mcery dělal celou výtvarnou koncepci. Byla to obrovská příležitost a zároveň obrovská škola, a samozřejmě tam ta moje práce byla víc vidět a víc lidí si jí také všimlo a začali volat. A tak je to vlastně dodnes. Ať už

jde o soukromé interiéry, občas se to proloží nějakou komerční zakázkou, i zahraniční, nedávno jsem třeba dělal pro skupinu CPI pana Vítka dva hotely na chorvatském Hvaru.

Takže na kluka, co začal v devadesátkách na dlažbě v Pařížské, máte práce dost?

Práce mám dost a jsem v tomhle ohledu v životě vlastně šťastnej. Protože, byť já se pořád cítím jako malíř, ale ono namalovat obraz, prodat obraz, no... není jednoduchý se tím uživit. Takhle já mám tu příležitost i v té práci, na tom řekněme užitém umění si navrhnout tu lustr, tu nábytek, a tu i něco namalovat v těch interiérech. Ale pořád jsem nějak v ran-ku toho výtvarna. A jako bonus je ten pocit, že ty věci jsou funkční, že je ty lidi používají. On tohle říkal právě profesor Šalamoun: ono je pak jedno, kam vás to v životě zavane, jestli budete navrhovat poštovní známku, nebo design letadla. Ono to výtvarno je prostě všude.

Jak jste se dostal ke spolupráci s týmem Pavla Španko?

On jezdil do Mcel s rodinou a jednou mě tam oslovil. Že se mu to moje pojetí líbí a že by chtěl, abych se podílel na řešení interiéru jeho nového soukromého bydlení. Tak ta spolupráce začala, no a pak mě postupně přizval k těm věcem tady v Lichocevsí.

A jak se vám s Pavlem Španko pracuje? On má přece jen pověst dost náročného šéfa, či ve vašem případě klienta...

No, ne že by nebyl náročný, ale nám to lidsky asi nějak vyšlo... i když on je dominantní a já vlastně taky, což většinou nefunguje, ale nám to funguje. Ale já myslím, že vím, čím to ve skutečnosti je: my máme oba jiný, na dnešní dobu asi dost netypický vkus. Já třeba když někde nakreslím obloukový okno, tak některý klienty omývají. Ale já mám prostě rád ty klasický věci. To máme s Pavlem Španko společné. Nás oba mívá ta soudobá moderna, sklo, beton, kov, to je prostě pro nás oba studený. My oba máme rádi klasický věci... Já se možná vrátím v tom povídání na začátek, protože mě asi formovalo to dětství na zámcích a hradech, kde jsem to viděl, ale až časem jsem pochopil, že přežije to, co je nadčasové. Ne to, co je teď in. To za tři roky in nebude. Ostatně jezdí turisté do Prahy kvůli Malé Straně, nebo kvůli Jižnímu Městu?

Jaká je vaše úloha v projektech skupiny CIB GROUP v Lichocevsí?

Podílel jsem se jak na rekonstrukci vily, tak na rekonstrukci a vlastně dostavbě stájí. Tam jsem hrdý zejména na tu dostavbu uprostřed, která opticky zakrývá tu obrovskou masu té jízdárny. Koncipoval jsem ji, aby působila tak, jako by tam byla odjakživa. Nedávno mne potěšil pan Španko historkou s nějakým svým hostem. Ten se prý ptal, kolik set let už to tam stojí, aby si lehce v šoku vyslechl, že jsme to kolaudovali předloni (smích). No a pokud jde o Obec v zahradě, tady musím formulovat opatrně, protože to je dílo pana architekta

Hniličky a toho já si nesmírně vážím. Nicméně Pavel Španko v určité chvíli chtěl, aby se do toho projektu víc promítla ta stávající vesnice...

Co si pod tím představit?

Já nejsem architekt, já jsem pořád ten malíř. A když jsem v Lichocevsí, v Noutonicích, tak se prostě musím rozhlédnout i kolem sebe, vidím Čičovice, Okoř, a měl bych tím, co dělám, nebo tím, co připravuju, do toho místa nějak zapadnout. Ony jsou to třeba detaily, které ani nevnímáte, ale díky nim to místo podvědomě poznáváte. Cítíte se tam dobře, cítíte se tam doma. Třeba přesahy střech, štíty, velikost skel v oknech, tyhle drobný artefakty... a já jsem se formou nějakých výtvarných konzultací snažil tyhle typické prvky promítnout do podoby těch nových zamýšlených domů. Aby si jednou někdo, stejně jako u té budovy na nádvoří statku, mohl říct, hehe, ono tohle už tu stojí léta, ono to sem patří.

Ani v tomhle nemáte s Pavlem Španko spory? Vždyť ty vaše nápady to musí prodražovat...

Že jo? Já ho za to vlastně obdivuju. Protože on by to mohl nastojato prodat, jak to leží běží, nebo tam nastavět krabice, ono by se to prodalo stejně, protože bydlení není. Ale ono to nemusí být vždy o penězích, o tom, že by to bylo ve výsledku dražší. Teď je trend stavět prakticky, racionálně, účelně. Pavel Španko v tom týmu razí myšlenku, že to má být... řeknu... krásnější? A to jenom peníze nevyřeší. Do toho musíte dát úsilí, práci, nápad. A to se každému nechce, a to ne každý umí. Ale stejně: když už teda chce něco stavět, tak si má vzít jednoho architekta... a proč si teda ještě komplikuje život se mnou?

A proč?

No já mám na to takovou svoji teorii, čím tohle je. Jak jsme těch pětatřicet let od revoluce, a jak vlastně ta revoluční generace, ke které se počítám, dospěla do nějaké životní fáze. A já to vlastně vidím sám na sobě. Prostě někam jste to dobudovali, něco z toho světa jste viděli, děti, pokud byly, tak nějak odrostly, máte to hezký auto... Ale ono už vás stejně nebaví jako v těch třiceti a najednou začnete uvažovat jinak a... já teda nevím, jestli bude Pavel Španko úplně rád, že o tom mluvím v souvislosti s ním, ale najednou jste v určitém věku a prostě chcete, aby po vás něco zůstalo. A to nepřijde hned, když je vám těch třicet, k tomu musíte dojít, k tomu se musíte dopracovat. Práci, která má výsledky.

Setkáváme se v čase Vánoc, co znamenají pro vás?

Klid. Opravdu naprosto výjimečné období klidu. V létě třeba jsou taky dovolené, ale tu má každý jindy, navíc běží stavební sezóna, pořád ten telefon zvoní. To se vám 26. prosince nestane... ty Vánoce máme v branži tak nějak všichni, pak i ten leden má takový pomalejší náběh. Takže já mám tohle období opravdu rád. A přál bych tenhle klid všem.

Územní plán: komu vyhovět a koho „seknout“?

Tvorbu zásadního rozvojového dokumentu obce, tedy nového územního plánu, jsme v minulém čísle sledovali do rozhodnutí, že budou zpracovány dvě varianty.

Ta „konzervativní“, kterou původně navrhovaly reprezentantky Rozumného rozvoje a která s „cílovým“ počtem tisíc obyvatel znamená příchod asi šesti stovek nových sousedů v obou místních částech dohromady. A ta „rozvojová“, která s předpokládaným „cílovým“ celkovým počtem 3500 obyvatel navazuje na původní územní plán.

Ať už bude další osud obou variant jakýkoli, čeká autory nového návrhu nejméně jeden nelehký úkol, který stál v dosavadních vypjatých diskusích kupodivu stranou zájmu. Na zářijovém zastupitelstvu zazněl jen okrajově. V titulku jsme jej pojmenovali sice poněkud bulvárně, ale o to pravdivěji: nad novým územním plánem si zkrátka někdo oddychne, někdo zajásá a někdo, asi i doslova, spláče nad výdělkem.

Pojďme se zamyslet nad tím, kdo bude kdo.

Redukce zredukovaného

O co jde? Územní plán je, jak opakovaně řečeno, klíčovým strategickým rozvojovým materiálem. Jenže za hezkými slovy se mnohdy snadněji schová mnohem přízemnější obsah.

Územní plán totiž formou takzvaného vymezení ploch stanoví, kde bude možné v následujících letech stavět a co. A ještě víc „po vesnicku“: v našich podmínkách se v následujících měsících bude hrát spíše o to, kde už se stavět dát nebude.

Všichni klíčoví aktéři dění kolem nového územního plánu se kupodivu vzácně shodují na tom, že plochy dosud určené k zastavění jsou předimenzované. To tvrdí jak pořizovatel nového územního plánu Felcman, pracující v režii obce, tak architekt Hnilička, zastupující vlastníka většiny rozvojových pozemků.

V rámci dosud uvažovaného využití pozemků v Lichocevi pro projekt Obec v zahradě jsme tak v uplynulých letech byli svědky velmi neobvyklého jevu: zatímco většina developerů tlačí své architekty a projektanty k maximálnímu „vytěžení“ ploch určených k zastavění, tým Pavla Španko postupoval zcela opačně. A ve studii sám přišel s redukcí zastavitelných ploch.

Jen nová definice

Tehdejší postup týmu Pavla Španko, postavený převážně na gentlemenských dohodách a vidině společných cílů, lze dnešním úhlem pohledu směle označit za naivní. Po dlouhou dobu obec respektovala, že pozemky byly zakoupeny jako stavební, projekt podporovala a opakovaně se zavázala na něm spolupracovat. To se v posledních letech bez zjevné příčiny změnilo a dnes už stojí obec, respektive její aktuální reprezentace, otevřeně proti projektu Obec v zahradě.

„Konzervativní“ varianta územního plánu totiž znamená, že projekt nebude možné realizovat. Autoři této varianty přitom

o faktické redukcí stavebních pozemků nejen nemluví, ale bez nadsázky o ní nechtějí ani slyšet. Stačí si vzpomenout na emotivní reakce na zářijovém zastupitelstvu poté, co právní zástupce vlastníka rozvojových pozemků připomněl právo vlastníka domáhat se náhrady škody.

Místo o redukcí se tedy dnes hovoří „o nové definici“ stavebních ploch. Zkrátka zapomeňme, co bylo, začínáme od nuly. Jenže tak jednoduché to není: „*Ta situace při vší úctě není nijak nová, neděje se to poprvé, řeší se to i v jiných obcích. Ano, obec má právo ty plochy nově vymezit. Ale ten její postup musí být odůvodnitelný. Prostě musí umět vysvětlit, proč tady ano a tady ne,*“ říká k tomu pražská advokátka Romana Hiklová, která je se situací u nás detailně seznámena. Podle ní nelze hovořit ani o tom, že jsme ve „stavu nula“. „*Naopak ty soudy v těchto věcech vyzývají k nějaké kontinuitě, k navázání na to předchozí,*“ doplňuje Hiklová.

Nejdřív zvětšit, potom zmenšit

Postup, jaký při tvorbě nového územního plánu zvolilo stávající zastupitelstvo, se však nejméně v jednom ohledu nebude vysvětlovat snadno.

Už v době, kdy bylo zřejmé, že stavební plochy budou v rámci „nové definice“ redukovány, totiž přistoupilo k jejich rozšíření. Pravidelní čtenáři si jistě vzpomenou na problematickou druhou změnu stávajícího územního plánu (více SL 1/2002 a 3/2023). S odůvodněním, že jde o vymístění sušičky z centra Noutonic, totiž došlo nejen ke změně využití stávajících ploch, ale byly vytvořeny i zcela nové plochy pro smíšenou, a tedy i bytovou výstavbu. A to na místech, která s údajným a dodnes nezahájeným stěhováním sušičky nijak nesouvisí, a dokonce na zemědělské půdě 1. třídy ochrany.

„*Argumenty používané obcí proti našemu projektu tak poněkud kulhají,*“ říká k tomu Dušan Koňářík, výkonný ředitel skupiny CIB GROUP, pod kterou dnes rozvojové pozemky v Lichocevi spadají. „*Zemědělci se zkrátka věří, že to s půdou myslí dobře,*“ vysvětloval nevysvětlitelné zástupce obce Felcman, když na téma přišlo na zářijovém jednání zastupitelstva. „*Takže zemědělci, který žádá zastavět zemědělskou půdu, se v Lichocevi věří, tomu, kdo chce zastavět stavební pozemky, se nevěří,*“ dodává sarkasticky Koňářík.

Jednotná pravidla, která by podobným případům zabránila a která Rozumný rozvoj ve volbách sliboval, dodnes nejsou. Stejně tak dodnes není zřejmé, zda a co obec od společnosti ZEUS NOUTONICE za zhodnocení pozemků získala. „*Jasně stanovený příspěvek obci za budoucí náklady spojené s novými rezidenty obce Lichoceves*“ je jak v tomto konkrétním případě, tak obecně jen dalším nesplněným slibem zastupitelů Masopustové, Křečkové a Koritenského. Případ noutonické sušičky současně není jediným rozpaky budícím momentem tvorby nového územního plánu.

Tomu zvětšit, tomu zmenšit, tomu změnit

Spolek již v minulosti upozornil na případ inzerátu, v kterém soukromý vlastník v říjnu 2023 nabízí k prodeji pozemek v Noutonicích s neobvyklým „bonusem“: „Vedení obce je nakloněno, za splnění jimi daných podmínek, změně vedoucí k zastavěnosti předmětného území v zastavěnosti předmětného území v rozsahu cca 10 samostatných RD.“

Argument „no vždyť tu ‚nádhery‘ zatím neprodali“ nelze s ohledem na okolnosti považovat za relevantní. Naopak otázka, zda jde o „obchod s deštěm“, tedy že prodávající jen klame a vše je za zády obce, nebo jestli tu skutečně někdo za zády občanů „obchoduje“ s novým územním plánem, je stále aktuální. Pozemek se totiž skutečně nadále prodává a prodávající svou „zajímavou nabídku“ na realitním serveru sreality.cz před dvěma měsíci „aktualizoval“: „Pokud investor uhradí náklady spojené se změnou ÚP a bude investovat do oprav příjezdové komunikace, je možnost celou realizaci změny (mírněna zástavba pozemku rodinnými domky, pozn. red.) urychlit v horizontu do 1 roku.“

„Obecně řečeno: pokud má dojít k tak významné redukci stavebních pozemků a zároveň je vybraným majitelům bez jasného klíče účel využití jiných pozemků měněn, nepůsobí to příliš transparentně,“ uvádí advokátka Hiklová. „Bylo by určitě namístě, aby se vedení obce od podobných nabídek veřejně distancovalo,“ říká k věci předseda Spolku David Pecháček.

O kolik, komu a kde? To je, oč tu běží

Odpověď na klíčovou otázku, tedy o kolik budou stavební pozemky v obci redukovány, není snadná. Rozvojové plány operují s počtem obyvatel. I laikovi je přitom zřejmé, že mezi počtem nových obyvatel a zastavěnými plochami nemusí být přímá úměra. Záleží totiž na velikosti parcel, na výšce budov a řadě dalších parametrů. Ale už jen prostým přepočtem původně uvažovaného a nově navrhovaného počtu obyvatel v poměru k velikosti rozvojových ploch lze dojít k závěru, že pro „konzervativní variantu“ bude v našich podmínkách stavební pozemky nutno zredukovat velmi zásadně: asi na jednu pětinu.

Komu a kde? To jsou zbývající klíčové otázky. Pokud nebude stanoveno jasné pravidlo, čekají obec problémy. „Ono to celé začíná připomínat pověstné dělení úrody s čertem: já si vezmu z řepy, co je pod zemí, ty, co je nad zemí, a příští rok, aby to bylo spravedlivé, se takhle podělíme o kukuřici,“ glosuje Pecháček.

„Vedení obce podle mě vytváří falešný dojem, že je to jenom o pozemcích Pavla Španko, respektive té nástupnické firmy. A že zchudnutí milionáře nikoho nezajímá,“ říká k tomu zastupitelka Lucie Svobodová. A vysvětluje další souvislosti: „Ale tady je více vlastníků. Konečně já sama taky vlastním stavební pozemek, kde bych chtěla postavit pro rodinu dům.“ Má-li být podle Svobodové redukce spravedlivá a obhajitelná, musí k takovéto redukci dojít poměrným dílem u všech vlastníků. „Trojčlenku umíme všichni. Zkrátka můj stavební pozemek už nebude mít 1000 me-

trů, ale jen 200. Na zbytku mohu pěstovat kukuřici nebo řepu,“ dodává s nadsázkou Svobodová.

Je sice zřejmé, že takovéto „plošné“ škrtání není prakticky možné, protože rozdělení ploch musí dávat smysl jako celek a jednotlivé plochy musí svým určením na sebe navazovat. Na straně druhé by však bylo jen těžko uvěřitelné, že „shodou náhod“ budou redukovány pouze plochy jednoho či dvou vlastníků. A jednotná pravidla obec nemá.

„Chápu, že to téma nemusí občany oslovit, protože těch opravdu místních vlastníků bychom napočítali na prstech. Ale pro další vývoj by bylo fajn si uvědomit, jaké to je, když vám někdo cokoli, co máte, zlomyslně krouhne na pětinu. A sousedovi naopak ještě přidá,“ uzavírá téma předseda Spolku Pecháček.

Takové „pětinové“ Vánoce, tedy Vánoce dle představ vedení obce, najdete v prání na následující straně.

Příklad plošné redukce rozvojových ploch

LV	vlastník	před	po
<i>k.ú. Lichoceves</i>			
370	Infrastruktura Lichoceves	739 400	143 110
363	ČEZ Distribuce	5 400	1 045
369	L.S.	900	174
28	M.P., A. P.	6 300	1 219
370	Infrastruktura Lichoceves	42 600	8 245
<i>k.ú. Noutonice</i>			
559	J. Č., E. Č., T. M.	43 800	8 477
353	K. Č., M. Č., E. Č.	3 700	716
340	Infrastruktura Lichoceves	14 600	2 826
262	M.V.	9 000	1 742
547	F.H., J.M.	24 300	4 703
235	M.P.	1 700	329
550	V. L., N. L.	2 800	542
557	T. M.	900	174
546	K. P.	1 800	348
571	P. M., K. V.	1 600	310
540	Z. B.	800	155
290	ZEUS NOUTONICE a.s.,	8 100	1 568
340	Infrastruktura Lichoceves	1 200	232
62	V.Č.	11 400	2 206
530	E. K.	10 300	1 994
290	ZEUS NOUTONICE a.s.,	10 500	2 032
Celkem		941 100	182 148

Přehled všech rozvojových ploch v obci v m², zaokrouhleno, dle listů vlastnictví (LV), bez ohledu na stávající účel („před“). Účel může být „novou definicí“ změněn. Pro „cílový“ počet 1000 obyvatel bude nutné plochy redukovat na méně než 20 % („po“). Jak konkrétně? Tady by slibovaná „Pravidla pro developery“ také pomohla: přístup ke všem vlastníkům by musel být jednotný a nebyl by prostor pro „náhody“. Je to ten skutečný důvod, proč pravidla dosud nejsou?

O výstavbu vodovodu a kanalizace není třeba se bát

Je dobře, když se buduje. Nevím, jestli je to tím, že budou zase obecní volby. Ale věci se pohnuly i u nás, na konci světa. Jeden by zatleskal.

Ale ještě lepší je, když se u toho budování trochu přemejšlí. Nejlepší dál než za plot, dál než do příštího úterka. Nebo do příštích voleb. A v tom to na potlesk našim obecním radním moc není.

Není to tak dávno, co se v Lichocevsí dávalo veřejné osvětlení do země. Sláva. Škoda že si nikdo nedal tu práci zamyslet se, jestli není potřeba do té země dát i další dráty. Dneska nebo příští úterý.

A co se nestalo. Najednou, kde se vzaly tu se vzaly, jako by z nebe spadly, optické kabely. Překvapení asi takové, jako když se na nádraží zjeví z ničeho nic železničář. No a co teď s nima? Rozkopeme obec znovu? Ne, ne. To je přece blbost. To by nás lidi sežrali za živa. Nic. Dáme je na sloupy! To je nápad!

Chvilí z jiného soudku: zaslechl jsem, že se u nás má vybudovat dětské hřiště. Zase by se řeklo, že je to na pochvalu. Jenže ono je to jako říct, že obec nechá v Lichocevsí vybudovat námořní přístav. Protože ani moře, ani děti tady nemáme. A nad čím už úplně zůstává rozum stát: obec tady (podle svých „rozumně rozvojových“ plánů) žádné nové obyvatele ani jejich děti nechce. Tak proč chce hřiště?

Má se stavět vodovod. Celá léta se teda říkalo, že se bude stavět vodovod a kanalizace. O kanalizaci se najednou začalo mlčet a až nedávno se řeklo nahlas, že kanalizace „teď“ nebude.

Co to může znamenat? No že teď opět rozkopeme obec a okolí a dáme tam trubky na vodu. A někdy „pak“ opět rozkopeme obec a dáme tam trubky na splašky. Člověk nemusí být Ajnštajn, aby věděl, že voda teče dolů. Co se asi stane, když dáte trubku se splašky nad trubku s vodou a dojde k havárii? Jestli na obci neví, ať se přeptají děti ve škole, pokud tam po reformách našich radních ještě nějaké jsou.

Takže co teď? Teď už ty trubky s hověnousema pod trubky s vodou dát nemůžem. Takže uděláme nové výkopy, někde jinde. Místa je u nás přece dost a s pozemky žádné komplikace nejsou. Všichni budou nadšení. A ty výkopy samozřejmě zaplatíme znovu. To jen tak pro pořádek. Ale peněz je přece taky dost. Našich radních koneckonců nejsou.

A když už se do těch pozemků nedostaneme? Pokud už „prostě“ nebude místo? Nějaký chytrák tuhle říkal, že máme přemejšlet. Tak víte co, ctění radní? Mám nápad! Dáme ty trubky na sloupy! Těch tu, díky naší „prozíravosti“ tehdy s tou optikou, máme dost! No a kdyby došlo k nějaké té poruše, tak nám budou hověnousevé kapat na hlavy. No a co? Jsme přece na vsi!

Dělám si srandu a zbytečně straším. Asi jo. Asi se není třeba bát.

Ona totiž ta kanalizace, když nebude teď, nebude už nikdy. Aspoň ne tak, abychom si my starší to spláchnutí ještě užili. A nebudeme muset řešit, kam dát trubky.

A bojím se, že nebudeme muset řešit ani to, že jsme ty kanalizační trubky nepoložili společně s vodou. Proč? Protože s tímhle přístupem nepoložíme ani ty vodovodní.

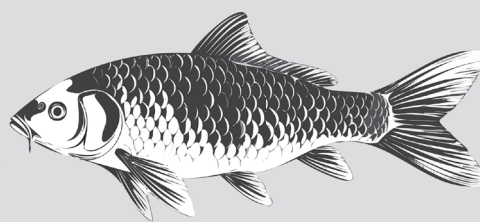
Možná jste si všimli, že všude kolem se opravují silnice a jsou položené nové povrchy. Chcete do nich dát trubky? A to víte až teď, nebo to víte čtrnáct let? Teď buď musíme ty opravené cesty rozkopat znovu, a to si myslím, že silničáři nedovolí. Anebo je dát někam do příkopů.

A to je poslední důvod, proč asi můžeme být ohledně vody a kanálu „klidní“. Příkopy totiž nejsou jenom u silnic, ale i mezi lidmi. Co tím myslím? Ty trubky musí někudy vést. Nejen po vašem, ale místy třeba i po sousedových. A teď se prosím zamyslete: jednomu ze sousedů léta systematicky škodíte. A pak za ním přijdete, jako by se nechumelilo, a že byste si rádi přes jeho zahradu položili trubku. Co se asi stane?

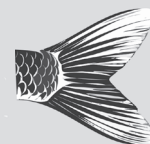
Možná vám řekne, že o tom... že o tom jste měli přemýšlet dřív.

Soused z Lichocevsí (Identita pisatele je redakci známa, text byl redakčně upraven.)

PF 2026

Vánoce krásnější (100 %)

Rozumně rozvinuté Vánoce (20 %)

Nenechte si Vánoce
ani nový rok 2026 zredukovat 😊

S úsměvem přeje
Spolek za Lichoceves a Noutonice krásnější
Redakce Suchých listů

Šedesát let s Jirkou K. aneb poslední Silvestr

Věci se mají dělat teď. Nemá se čekat, až něco. Nemusíte se totiž dočkat. Proč tuhle léty prověřenou a mnohdy nepřijemnou pravdu připomínáme? Snažíme se v našem časopise pravidelně přinášet rozhovory se zajímavými lidmi. A to nejen s těmi, kteří se na dění v obci přímo podílí, či jej ovlivňují, ale i s těmi, kteří k ní mají i nějaký vztah. Jedním z takových lidí, musíme bohužel použít minulý čas, bezesporu byl i bavič, herec a dabér Jiří Krampol.

Ač duší a naturelem typický Pražák, narodil se v nedalekém Buštěhradu a kus života prožil na Okoři. Ale hlavně dlouhá léta, a dokud zdraví dovolovalo, i pravidelně, navštěvoval své přátele přímo u nás. Nejčastěji to bylo u Jiravů na mlýně, ale zastavoval se rád třeba jen tak někde na cestě i s dalšími Noutonickými a Lichoceveskými. Jenže než jsme se osmělili někoho z jeho blízkých oslovit s žádostí o zprostředkování rozhovoru, zdravotní stav pana Krampola se opakovaně zhoršoval, až o letošních prázdninách přišla ta smutná zpráva.

„No tady asi nevypadám nejinteligentněji. Ale zase je z toho vidět, že s Jirkou byla pořád sranda,“ připsala nám k fotografii z jednoho z mnoha setkání ve mlýně sama paní Sidonie.

To jsme tenkrát pili Kofolu...

„Herci pijou stejně jako ostatní lidi, ale jsou víc na očích, proto pijou víc,“ řekl prý jiný bavič, Miroslav Donutil. Na straně jedné se dnes varuje, že i díky podobným historkám je konzumace alkoholu v našich končinách nezdravě „normalizována“, na straně druhé stojí příznivci průpovědky, kterou jsme si vypůjčili do titulku: *„Ona žádná historka nezačíná slovy: pamatuješ, jak jsme tenkrát pili Kofolu a byli úplně střízliví?“*

Jak to tedy měl Jiří Krampol s alkoholem? *„Jirka byl typický kvartálník,“* vzpomíná paní Jiravová. *„Ne jako my skalní, co popijeme kontinuálně, ale jen pro těch tisíc houslí v nebi. Jirka nepil pravidelně a už vůbec ne pořád. Naopak, poturčenec horší Turka. To třeba přijel a začal se teatrálně pohoršovat, jako, vy už tady zase chlastáte? Ale pak přišel, kvartál! a to už jsem poznala. Hele Sidonko, nalej mi! A do druhé! A pak to táhl třeba čtyři dny v kuse.“*

Trpěla tím Jiřího práce? *„No tak občas to sice zavánělo průšvihem, ale na něho platil Slávek Šimek. Ten ho dokázal zabrzdit. Jirka věděl, že se má u Šimka v divadle dobře, a nechtěl si to pokazit.“* I když sám Krampol své „kvartálníčení“ vždy udržel na uzdě, stinná až démonická stránka alkoholu bohužel úradovala i v jeho blízkém okolí: dlouhodobě a nepříliš úspěšně s ním bojovala jeho žena Hana.

Ale vzpomínat se má zvesela. Z řady „navátých“ historek, v kterých měl ten či onen řádně „pod kulíškem“, jsme s paní Jiravovou vybrali tuhle:

„My jsme nechtěli, aby k nám na mlýn ten vnější svět nějak moc lezl. Já jsem třeba ušila kostýmy, jako antický tógy, a každý se tady musel symbolicky převléct z civilu do toho kostýmu. Jirka si oblíbil kostým z takového mikroplyše. No ale jak on pořád hrál, pořád byl v roli, tak tady vždycky okatě zatahoval břicho, jakej je jako atlet. No a já ho tak měla v oku, a díky tomu mu ten kostým byl jenom tak tak. Při nějaké oslavě, jak to bývá, došlo pítí a Jiří došel k závěru, že musí ještě nějaké ulovit. Doslova. Chladívali jsme totiž flašky v rybníčku, který ale tenkrát měl přes dva metry hloubky. No a je jasné, k čemu došlo. Najednou žbluňk a Jirka nebyl.“

Naštěstí nás tu bylo i pár střízlivých a Jirku jsme s námahou vytáhli. Jenže ten už tak těsnej kostým, jak se nacucal vodou, vůbec nešel dolů. No a aby toho nebylo málo, Jirkova žárlivá a taky ne úplně střízlivá Hanka to pozorovala zpovzdálí a viděla asi jenom tu scénu, jak nejprve ženské a potom i chlapi bezvládného Jirku skupinově svlékají.“

Nějak se jí to pomotalo v hlavě a z mlýna utekla. Když se Jiří vzpomatoval a zjistil to, trval na tom, že musí Hanku hledat. Měli tenkrát nové auto, zelenou škodovku, řídit jsem musela pochopitelně já. No a tenkrát tady po té cestě jezdily jenom traktory a já. Takže stačil první výmol a Jiří si nové auto sám „pokřtil“. Pak u jezu znova, a než jsme dojeli na Okoř, tak ještě několikrát. Na Okoři jsme bohužel nezastihli Hanku, ale její mámu, Jirkovu tchýni, která, když se nakonec druhý den všichni šťastně našli, ještě přitopila: auto zebliť, von skoro nahatej, ale tu mrchu Jiravovou si přitáhl až sem!“

Rozhovor už nám „Jirka“, jak o něm jeho přátelé mluvili a mluví, neposkytne.

Rozhodli jsme se tedy alespoň pro toto vánoční číslo požádat o pár vzpomínek paní Sidonii Jiravovou, kterou s Jiřím Krampolem pojilo dlouholeté přátelství. Navázali jsme vlastně na naše předchozí povídání (SL 9/2022). A že jde o číslo vlastně i silvestrovské, vybírali jsme historiky, které možná nebudou k popukání, ale snad by mohly na vašich tvářích, jak by si jistě „Jirka“ přál, vykouzlit alespoň malý úsměv. A protože na mlýně se vždycky povídá dobře a dlouho, vystačí nám vzpomínky na dvě čísla.

Zlatá šedesátá

Jiří Krampol vyrůstal na Žižkově, vystudoval činoherní herectví na DAMU, začínal na Fidlovačce. Prošel divadlem Na zábradlí, ale nejvýraznější bylo jeho angažmá v Semaforu po boku Miloslava Šimka. Mimo divadlo ztvárnil více než stovku rolí v televizi a ve filmu, v dabingu „naučil česky“ Jeana-Paula Belmonda a se zrodem soukromých televizí se prosadil i jako bavič.

Ale jak se vlastně tehdy začínající herec ocitl na rozpadlém mlýně kdesi za hranicemi Prahy? „*Ono ti umělci, to byla tehdy taková skrumáž. Stýkali se mezi sebou, zlatá doba šedesátých let, hodně se pilo, ale taky se hodně tvořilo,*“ začíná se vzpomínáním paní Sidonie. S Jiřím Krampolem se seznámila ve stejné době jako se svým pozdějším manželem, sochařem Miroslavem Jiravou (více v SL 9/2022), a jakkoli jejich přátelství mělo jejími slovy „přílivy a odlivy“, přetrvalo šest desítek let.

„*No a ti herci strašně tíhli k těm výtvarníkům,*“ pokračuje ve vyprávění paní Sidonie. „*On herec je vlastně, ve velkých uvozvokách, jenom reprodukční umělec. On to někdo musí napsat, někdo zrežirovat. Herci tomu dávají ten svůj výraz, to ztvárnění, ale někdy mají pocit, a Jiří k takovým hercům patřil, že po sobě vlastně nic nezanechávají. Že za nimi není ten otisk. Proto když k nám přijel a viděl Jiravu, jak dělá na sochách, tak říkával: Mirečku, můžu já si tady aspoň šáhnout, nebo seknout? Zkrátka taky se chtěl v tom umění nějak zaznamenat, protože to herectví mu přišlo takové pomíjivé.*“

Díky návštěvám ve mlýně, kde se „semlelo“ i to, co se kde v okolí prodává, přišel Jiří Krampol i k domku na Okoři. Sochař Jirava to prý „ocenil“. „*Vždyť já už tady ani nic neudělám. Bude fajn, když k nám budete aspoň na ty dva kilometry!*“

Jestli „partu ze mlýna“ ony dva kilometry skutečně rozdělily, se dočtete zase příště.

Surio Mario Martínéz Juaréz Ferdinando

Za jeden z vrcholů své umělecké tvorby, ale i za nejšťastnější období svého života vůbec, považoval Jiří Krampol spolupráci s Miloslavem Šimkem. Ti dva se potkali, stejně jako s paní Sidonií a sochařem Jiravou, právě v legendární Viole. Šimek odtud Krampola na začátku 80. let vytáhl a v krátkém čase se z nich stala autorská dvojice navazující na nejslavnější časy tandemu Šimek–Grossmann. Skeče, povídky, pásma.

Šimek, původní profesí pedagog, tvořil ve dvojici ono sebe sama karikující „intelektuálně“, představoval reportéry, novináře a úředníky. Krampol dodával polohy komické, groteskní až šaškovské, odkazující snad až k samotnému Vlastovi Burianovi. Dokonalé spojení, okořeněné lehkým nádechem zakázaného ovoce v podobě jakoby „nechtěných“ a „nenápadných“ narážek na potíže hroučícího se Husákova režimu. A diváci tomu nadšeně aplaudovali.

Ke zlatému fondu dua Šimek–Krampol patří i slavná „reportáž z maškarního plesu národního podniku Špunta-na“, kde reportér Šimek zpovídá Krampola v roli „cizince“ Surio Mária, bojujícího se záłudnostmi češtiny. Pravda, dnes už by tento silně nekorektní humor patrně narazil, ale kdo by si jej přece jen chtěl potajmu připomenout, má šanci i na bezplatných internetových platformách.

Scénce bylo už v době vzniku vyčítáno, že prý jde o dehonostující karikaturu příslušníků u nás už tehdy početné vietnamské komunity. To však sám Krampol odmítal jako nesmysl. Scénka prý vznikla podle spolužáka z Cejlonu a byla postavená na dosazování exotického dlouhého jména do českých říkanek: jedna, dvě, Surio Mario Martínéz Juaréz Ferdinando jde, nese pytel mouky... A mimochodem, připomínal Krampol, znáte snad Vietnamce, který se jmenuje Surio Mario Martínéz Juaréz Ferdinando?

Nezbytnou rekvizitou slavné scénky je legendární žluto-bílý papírový deštníček nad Krampolovou hlavou. Ten se, kdo ví jak, dostal právě k Jiravovým na mlýn a paní Sidonie vzpomíná, jak ho tam Jiří jednou někde založený našel. „*Sidonko, Sidonko... chtěl bych teď mít pohromadě všechny ty prachy, co mi tahle blbost vydělala.*“ Snad aby rozbila rodící se sentimentální chvílku, odvětila paní Sidonie: „*A já bych chtěla mít pohromadě všechny ty prachy za všechny ty vypitý flášky, co jsme zalili támhle do té hráze!!!*“

Suché listy. Číslo 4/2025. Vydáno dne 18. 12. 2025. Periodický tisk Spolku za krásnější Lichoceves a Noutonice. Evidenční číslo Ministerstva kultury MK ČR E 23943. Vychází čtyřikrát ročně. Vydáváno v obci Lichoceves.

Vydavatelem je Spolek za krásnější Lichoceves a Noutonice, z. s., se sídlem Lichoceves č. p. 28, 252 64, IČ: 08782857. Archiv vydaných čísel je dostupný na www.suchelisty.cz. E-mail: spoleklichocevesanoutonice@gmail.com, www.lichocvesnoutonice.cz, Facebook: facebook.com/LichocevesNoutoniceKrasnejsi. Vydávání řídí výkonná rada spolku. Nepodepsané články vyjadřují názor výkonné rady spolku. Výtisk je zdarma.